

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 16883 van 2 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X

2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2008 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoeker, x en zijn advocaat M. LECOMPTE die verklaart te verschijnen in opvolging van advocaat A. CLAESSENS, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verklaart te verschijnen in opvolging van advocaat A. CLAESSENS voor tweede verzoekster, x, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
- 1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 22 november 2007, verklaren er zich op 23 november 2007 vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvragen bij beslissing van 15 mei 2008, verstuurd op 19 mei 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissingen als volgt weergegeven:

Voor verzoeker, de heer M.G.S.:

“U zou over de Afghaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Kabul. U zou een sikh zijn en hierdoor zou u in het verleden vaak problemen gekend hebben met de moslimbevolking. Zo zou uw grootvader tien jaren geleden vermoord zijn door moslims. U zou eens geslagen zijn door moslims. Sinds enkele jaren zouden enkele moslims voor problemen hebben gezorgd in uw winkel. Ze namen spullen mee zonder te betalen en ze scholden u uit. De autoriteiten zouden u niet hebben willen helpen. De oom van uw echtgenote, M.B.K. (OV X), zou op een gruwelijke manier vermoord zijn. Daar de man op u leek, gaat u er vanuit dat u eigenlijk het doelwit was. Enkele maanden voor uw vertrek zou men uw broer ontvoerd hebben. Jullie zouden een brief ontvangen hebben. Jullie zouden de ontvoerders getelefoneerd hebben en een afspraak gemaakt hebben om losgeld te betalen. Hoewel het losgeld betaald werd, zou men toch uw broer vermoord hebben. U zou zich hierna zeer onveilig gevoeld hebben en jullie ouders zouden besloten hebben dat jullie Afghanistan dienden te verlaten. Jullie zouden vanuit Pakistan een tweetal vluchten genomen hebben en naar België zijn gekomen, waar u op 23 november 2007 asiel aanvraagde. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw taskara voor en enkele internetartikels met een algemene inhoud.”

Voor verzoekster, mevrouw M.B.K.:

“U zou over de Afghaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Kabul. U zou een sikh zijn. Door jullie religie zou uw familie geregeld problemen gekend hebben met de moslimbevolking van Afghanistan. Uw echtgenoot, M.G.S. (OV X), zou problemen gekend hebben in zijn winkel. Uw oom zou vermoord zijn omwille van de problemen van uw echtgenoot. De broer van uw echtgenoot zou ontvoerd en gedood zijn. Ook u zou door moslims lastig gevallen zijn, als u naar de tempel ging. Uw schoonouders zouden jullie aangeraden hebben om Afghanistan te verlaten. Jullie zouden via Pakistan vertrokken zijn en vandaar uit een tweetal vluchten hebben genomen en naar België zijn gekomen, waar u op 23 november 2007 asiel aanvraagde. U legt geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielrelaas.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

- 1.4. De bestreden beslissingen stellen vast dat verzoekers er niet in geslaagd zijn hun vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het

lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseren zich daarvoor op volgende gronden:

- de geografische kennis van verzoekers alsook hun kennis van de Afghaanse kalender, de Taliban, de Mudjahedin en recente gebeurtenissen zijn dermate beperkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat zij tot voor kort in Afghanistan, Kabul hebben gewoond;
- op basis van hun verklaringen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan hun asielrelaas;
- verzoekers leggen geen bewijsstukken neer van de door hen ondergane vervolgingen;
- verzoekers leggen incoherente verklaringen af omtrent hun verblijfplaatsen de laatste jaren waardoor er door de asielinstanties geen correcte inschatting kan worden gemaakt aan hun nood aan subsidiaire bescherming.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

1. De Raad stelt vast dat verzoekers de schorsing en nietigverklaring vragen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard. Uit het administratieve dossier blijkt evenwel dat verzoekers een beroep indienen tegen de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers voegen deze beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij hun verzoekschrift. De Raad dient verzoekers er op te wijzen dat hij inzake beroepen tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, overeenkomstig artikel 39/2, §1 van dezelfde wet, beschikt over volheid van bevoegdheid, en dus niet optreedt als annulatierechter, waarbij tot nietigverklaring of schorsing kan worden overgegaan.
- 2.1.2. Verzoeker verzoekt de Raad tevens dat hem het voordeel van kostenloze rechtspleging wordt toegekend. De Raad wijst er op dat, gelet op de kosteloosheid van de onderhavige procedure, verzoekers' vraag tot het bekomen van vrijstelling van de rol- en griffierechten feitelijke grondslag mist.
3. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie de artikelen 48, 49 en 52 van de wet van 15 december 1980.
- 2.1.4. De Raad ziet echter niet in hoe artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet genomen werd op basis van dit artikel, maar daarentegen is gesteund op artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad wenst er verder op te wijzen dat hij niet bevoegd is inzake artikel 49 van de Vreemdelingenwet, dat handelt over het verblijf van de persoon die als vluchteling in de zin van deze wet wordt beschouwd. Deze onderdelen van het middel missen elke juridische en feitelijke relevantie.

5. Verzoekers voeren aan dat zij wel degelijk aan de voorwaarden van de aangevoerde artikelen voldoen. Zo verduidelijken verzoekers dat zij zich buiten hun land van herkomst bevinden en dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren gezien het zeker is dat zij bij terugkeer door moslims zullen worden vervolgd alsmede dat zij sikh zijn en aldus een vrees koesteren omwille van hun religie, ras, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Bovendien kunnen zij de bescherming van hun land van herkomst niet inroepen.
6. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing duidelijk melding maakt van het feit dat op basis van hun gebrekkige kennis over Afghanistan er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekers dat zij tot voor kort in Kabul zouden gewoond hebben. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' herkomst en verblijf in Afghanistan, kan er evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers' asielrelazen en vermeende vrees voor vervolging ten gevolge van problemen die zich in Afghanistan zouden hebben voorgedaan. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekers in het kader van hun asielrelaas onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden en dat verzoeker zijn verklaringen hieromtrent zeer verwarrend zijn, hetgeen duidelijk afbreuk doet aan hun geloofwaardigheid.
- 2.1.7. In een tweede middel voeren verzoekers een schending van de motiveringsplicht aan en verwijzen zij naar artikel 3 van de wet inzake de motivering van bestuurshandelingen, waarbij de overheid verplicht is haar beslissingen op voldoende wijze te motiveren en waarbij de motivering afdoende dient te zijn. Waar de Commissaris-generaal twijfelt aan de juistheid van de door verzoekers afgelegde verklaringen op grond van het gegeven dat zij niet op alle vragen over Kabul konden antwoorden, wijzen verzoekers er op dat dit te verklaren is door het feit dat verzoekers bijna geen scholing hebben genoten en dat verzoekster steeds binnenshuis diende te blijven en er nooit naar radio of tv werd geluisterd.
8. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. X van 2 februari 2007; R.v.St., nr. X van 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekers onderwerpen de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. Zij voeren bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.
9. De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is bijgevolg niet onredelijk dat die overheid, zelfs wanneer de asielzoeker een document kan overleggen waaruit zijn herkomst blijkt, de kennis van betrokkene over de streek tracht te toetsen. Het is te dezen niet kennelijk onredelijk dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verzoekende partij, ongeacht haar opleiding, ter zake de gegevens heeft gevraagd die in de bestreden beslissing zijn aangehaald. De Raad stelt vast dat verzoekers' geografische kennis en hun kennis van de Afghaanse kalender, de Taliban, de Mudjahedin en recente gebeurtenissen uiterst beperkt zijn. Uit vaste rechtspraak blijkt evenwel dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst (R.v.St., nr. 114.251 van

6 januari 2003, R.v.St., nr. X van 12 februari 2003). Het feit dat verzoekers slechts een beperkte scholing genoten en geïsoleerd leefden, kan hun fundamenteel gebrekkige kennis betreffende hun directe en persoonlijke leefwereld, zoals ondermeer de Afghaanse kalender en een aantal recente gebeurtenissen, niet verschonen. Uit het aldus aangetoonde gebrek aan kennis over Afghanistan en Kabul mocht de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus in redelijkheid afleiden dat de verzoekende partij niet het bewijs leverde van haar beweerde herkomst. Van iemand die zich vluchteling verklaart mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij een degelijke kennis heeft van zijn land van herkomst (R.v.St. nr. 114.826 van 22 januari 2003).

10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 2.2. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus kan tenslotte worden opgemerkt dat, om hiervoor in aanmerking te komen, verzoekers het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade moeten aantonen bij terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoekers laten echter na in hun verzoekschrift ook maar enig element aan te brengen waarom zij in aanmerking zouden kunnen komen voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zodat de Raad derhalve niet kan overgaan tot een beoordeling dienaangaande. Hoe dan ook, los van deze vaststelling, moet de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoekers maken zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende hun voorgehouden verblijf in Afghanistan. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 oktober 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DIGNEF, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.